

echoes in the dark

Hiába írsz bármit, eltűnik a süllyesztőben, egy a végtelen, feneketlen katlanban, mert a fő érv az új, a friss, a legfontosabb, olyan szempontok és metrika alapján, amit algoritmusok részinformációk alapján ollóznak össze.

Évek óta nem írtam rendes blogbejegyzést. Számokról igen, útmutatókat, rövid tech szösszeneteket és feltehetően ijesztő mennyiségű hozzászólást és státusfrissítést, de rendes, cikk jellegű írást, azt nem. Talán itt az ideje változtatni ezen, és talán ideje elfogadnom, hogy magamnak írom, amit írok, minden szándékom ellenére.

'99 óta van/volt saját weboldalam, saját tartalommal, így nem csoda, hogy egy idő után (először valahol 2005 körül) elkezdett megbomlani a hitem a belefektetett energia megtérülésében. Itt persze nem pénzre gondolok (hirdetések az oldalamon kétszer voltak: amikor még olyan helyeken lakott, mint az extra.hu és a try.hu, és egyszer, kísérletből olyan fél évig volt az oldal legalján szöveges hirdetés) hanem arra, hogy eljut-e valakihez, megnézi-e, elolvassa-e valaki. *Lájkolja-e valaki?, szól egy hang a jövőből.*

Amikor először láttam látogatói statisztikát úgy hittem, hogy emberek olvassák, amit kivettem. Ez egy felemelő és hihetetlen érzés volt - de ennek lassan 15 éve, és időközben sajnos megtanultam, hogy ez csak tükör és füst, még akkor is, ha egyszer régen talán igaz volt. A kegyelemdőfést a Google Analytics azon funkciója adta meg, ami megmutatta, ki mennyi időt töltött az oldalon: ekkor fogtam fel meg, hogy igazából senki sem olvassa el a teljes tartalmat; másodpercek alatt ez lehetetlen.

Ezért aztán írtam olyan oldalra, amit akkor naponta sokan látogattak, továbbra is fenntartva a hitet, hogy márpedig a látogatók egy része - ha másért nem, a nagy számok törvénye alapján - biztosan elolvassa azt, amit a világba kiáltok, még akkor is, ha csak apróságok, napihármak vagy home-made dolgok.

Mígnem néhány évvel ezelőtt megjelent ez: 👍 A "like". Amit mindenki lemásolt így vagy úgy, és még az a kis figyelem is tönkrement, ami odáig megmaradt.

Like. Tetszik. Elolvastam belőle két sort, XY ismerősnek tetszett, nekem is fog. Lájkkurva, új magyar szó, értelme és jelentése nincs, mégis létezik.

Szeretnénk azt hinni, a like-ok, share-ek, tweetek, pinek, valamik száma egy kép, egy írás, egy bármi alatt azt jelenti, hogy eljutott az emberekhez, elolvasták, látták, megértették és jelent nekik valamit. Az igazság azonban annyi, hogy ha kaptál is figyelmet, néhány másodpercnél nem volt több, elmúlt, percek alatt feledésbe veszett, és mindenki megy tovább. Ez megkérdőjelez mindent, amiért közösségi oldalakat használunk, nem?

Hiába írsz ki bármit, eltűnik a süllyesztőben, egy a végtelen, feneketlen katlanban.

Még a saját magad által megosztott linket is képtelenség visszakeresni akár már pár héttel ezelőttről is, mert a fő érv az új, a friss, a legfontosabb, olyan szempontok és metrika alapján, amit algoritmusok részinformációk alapján ollóznak össze. Nincs többé szerkesztett, tudatos tematika, nincs rendszer, nincs jövő, nincs múlt.

Hiába találkozom fantasztikus cikkekkel, sokszor magamon is azt veszem észre, hogy nem tudom úgy végigolvasni, hogy valami inger ne zavarjon közbe. Egy mail, egy Facebook értesítés, egy pitty, egy rezgés a telefonból. És kész, a pillanat ezzel szerte is foszlott, amit hangulatot, világot egy írás képviselt volna fel is oldódott a folyamatos ingertengerben. De azért like, share, tweet, hátha máshoz is eljut. Aztán egy héttel később gyanús lesz, hogy ezt pont az nem látta, akinek kellett volna (*miért nem tageltem, hát azért mert már szóltak be máshonnan, hogy azt ne, mert ő kevesebbet ír a saját falára, mint én, ha tagelem, hadd fosszuk meg egymást a figyelemfelkeltési lehetőségtől és a kommunikációtól, de azért persze tiszteletben tartom a kérést*), elküldöm neki személyesen, ő meg keresi az állát a cikk után.

Én is keresem az állam. Hogy hiába teszek meg mindent, hogy hallják a hangom, hiába alkalmazkodom, hiába cross-postolok mindent mindenhova, valójában vagy mindenki szarik bele vagy a rendszer tesz róla, hogy véletlenül se jusson el ahhoz, akihez kellene.

Minek ide Erdoğan-féle Twitter és Youtube blokk! Elintézi a rendszer magától, hogy amíg nem célzatosan keresel, addig ne találkozz semmivel, ami kibillent a mindennapokból.

Már csak egy kis szóma kell, és minden idilli, nem?

Írta Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, dátum: 2014-04-07 13:22 UTC, utoljára frissítve: 2021-10-31 15:54 UTC , a publikáció eredeti elérhetősége: <https://petermolnar.net/journal/echoes-in-the-dark/> ; licenzfeltételek: CC-BY-4.0 .